

DE RAADSHEER
juni 1992

REDAKTIE RAADSHEER

Dieneke Biemans-van Bennekom	
Fagelstraat 25	174568
Mieke Koopman	
Johan de Wittstraat 31	177524
Rita DeCoursey (secretariaat)	
Fagelstraat 39	155886
Maarten Mentzel	
Johan de Wittstraat 38	172570
Matthia Tacken	
Johan de Wittstraat 57	154756
Arnoud v.d. Vorst	
Warmonderweg 25	173847

ILLUSTRATIES

Voorplaat omslag: Judith Tasseron
Arnoud van der Vorst

Verantwoordelijkheid:

De redactie is voor haar beleid achteraf verantwoording schuldig aan het bestuur van de vereniging.
Gesignde artikelen komen voor rekening van de auteur. Ingezonden stukken kunnen worden ingekort.

De Raadsheer verschijnt vijf maal per jaar.

Redactie-adres : Fagelstraat 39
Copyright : Aan de redactie
Postgiro : 4193645 Vereniging
Raadsherenbuurt
te Leiden

BESTUUR VERENIGING RAADSHERENBUURT

Mariëtte Bos, penningmeester	
Johan de Wittstraat 21	170480
Rob Grootenhuis, voorzitter	
Fagelstraat 14	154769
René Elkerbout,	
Hogerbeetsstraat 81	173391
Rita DeCoursey, coord. Raadsheer	
Fagelstraat 39	155886
Joke van der Meer,	
Van Oldenbarneveltstraat 41	171906
Nancy Stoop,	
Warmonderweg 9	155505
Vincent Thunnissen, secretaris	
Warmonderweg 19	157252
Frans Vos,	
Johan de Wittstraat 19	171493

CONTACTPERSONEN IN DE BUURT

Contacten met de gemeente Leiden: René Elkerbout,	
Hogerbeetsstraat 81	173391
Werkgroep Openlucht-theater: Tom van Leeuwen,	
Johan de Wittstraat 34	155997
OPA: René Elkerbout,	
Hogerbeetsstraat 81	173391
Coord. 3-oktober maaltijd: Ans van Tilburg,	
Johan de Wittstraat 32	153431
Ouderenhulp: Rob Grootenhuis,	
Fagelstraat 14	154769
Centrale Meldingspost voor nieuwe bewoners, verhuizingen, geboortes: Vincent Thunnissen,	
Warmonderweg 19	157252
Telefooncirkel: Atie Van Wely,	
Warmonderweg 27	170910
Depot boek 60 jaar Raadsherenbuurt; tevens Vereniging Vrienden van de Leidse Hout: Rob Mante,	
Johan de Wittstraat 3	154770

Gemengd Nieuws

Overleden

Mw F.N. Damsteegt-Straub, Fagelstraat 44, is op 7 april 1992 op de leeftijd van 74 jaar overleden.

Ingezonden mededelingen

- "Praktische Thuishulp" zoekt vrijwilligers die speel- en oppashulp willen geven voor kinderen en jongeren met een handicap.

Meer informatie: Jeroen Zomerplaag (142910) of Mieke Wieser (01720-38007).

- HARA is één van de vele vrouwengezondheidscentra in Nederland. Aan onze adviezen zijn geen kosten verbonden. Op maandag-, woensdag- en vrijdagochtend is HARA open van 09.00-12.00 uur. Ook zijn er zelfhulpgroepen.

Adres: Bonairestraat 4, Leiden, tel.: 213959

- Voor informatie en praat-avonden over borstvoeding: Borstvoeding Begeleidingsgroep Leiden tel. Tineke de Wit 170085 Ineke van der Leek 312967

Gevraagd

gedeelte van garage in onderhuur

A. van Tilburg, tel. 153431

Gezocht

Ruimte voor het geven van muziekles enkele dagdelen per week.

A. van Tilburg, tel. 153431

Geboren

Feico Rolf van Mierlo
Johan de Wittstraat 53
12 juni 1992

Leidse Hout theater

Op 23 augustus om 14:00 uur treedt voor U en Uw kinderen in het Leidse Hout theater op:

Het Oost-Hilariaans Staats-Circus

met de voorstelling:

Gebakken Eieren

Dit mag U niet missen!

Van de redactie

In dit zomernummer van De Raadsheer is er plaats ingeruimd voor brieven van de redactieleden. Tijdens een oriëntaalse 'dunch' rijpte de gedachte om gezamenlijk, maar toch afzonderlijk over een emotioneel onderwerp te schrijven. Al of niet fictief, de pennevruchten van de redactieleden zouden over eenzaamheid gaan. Eenzaamheid bestrijkt een groot gebied, wie schrijft is sowieso eenzaam, vergeef de makers van dit blad daarom het feit, dat er niet alleen over de solitude maar soms ook over haar delta wordt gesproken.

Brieven schrijven is sinds de uitvinding van het schrift een zeer nadrukkelijke bezigheid. De uitvinding ervan, naar alle waarschijnlijkheid tot stand gekomen, na een lange poging van primitief registreren, vond omstreeks drieduizend voor Christus in Mesopotamië plaats. Er zijn brieven in spijkerschrift, hieroglyfen, runen, lineair A, lineair B en karakters geschreven brieven aan geliefden, familieleden, heersers, ambtenaren, vrienden en aan zichzelf.

Eén van de aardigste voorbeelden van een brief en ook één van de vroegste hangt in het Leidse Rijksmuseum voor Oudheden. Het epistel is van een Egyptenaar, levend in het oude Nijlrijk. Hij schreef een brief aan zijn overleden vrouw waarin hij zich over haar beklagde. Zij achtervolgde hem vanuit het dodenrijk. Zij dacht, volgens hem onterecht, dat hij zich met andere vrouwen afgaf. Brieven passeren niet alleen persoonlijke drempels, bewakingen, censuur, grenzen van landen, grenzen van tijd, maar ook grenzen van bestaan, zoals het bovenstaande Egyptische logogram bewijst.

Brieven schrijven aan jezelf, om bijvoorbeeld afstand te nemen van problemen, van een verleden, van een trauma is een veel gebruikt therapeutisch hulpmiddel, vaak gevolgd door het ritueel van verbranden of begraven.

Een aardig voorbeeld van het egoschrijven komt voor in het verhaal 'De zoon van Fokje Wallinga' van de schrijver Jacques van Hattum, waarin verteld werd hoe een Friese vrouw haar omgeving en uiteindelijk ook zichzelf, om de tuin leidde door brieven van een gefingeerde zoon aan haar huisadres te richten.

Brieven zijn uiteraard meer dan egodocumenten. De correspondentie erfenissen van grote mannen uit de geschiedenis zijn onuitputtelijke bronnen voor literatuuronderzoek. Erfenissen, die niet zelden ten prooi vielen aan spijt, dat ze geschreven waren en aan vlammen, zoals Charles

Dickens deed en erin slaagde in het bijzijn van zijn familieleden een belangwekkende briefwisseling met de kopstukken van het Angelsaksische taalgebied te laten verdwijnen. Nu nog treurt de literaire wereld over deze vernietiging van interessante feiten en bekentenissen.

Bijna iedere zichzelf en de wereld respecterende schrijver heeft een groot aantal brieven geschreven. Enkele namen duiken spontaan in mijn geheugen op, Pasternak ('Brieven aan Olga'), Simone de Beauvoir ('Brieven aan Castor'), brieven van Gerard Reve aan zijn vroegere op de Wallekens praktizerende huisarts. Brieven van Vincent van Gogh aan zijn broer Theo, de briefwisseling van George Sand met haar minnaar, de briefwisseling van Belle van Zuylen, drieduizend pagina's brieven van de vermaarde 17e eeuwse Madame De Sevigne etc.

Brieven kunnen voor grote commotie zorgen, de loop van de geschiedenis veranderen, over oorlog en vrede beslissen.

De brieven van Uitgever, boekenwurm en levensgenieter Johan Polak, een tiental jaren geleden aan de nurkse Gerard Reve geschreven, werden laatst ter veiling aangeboden. Dit feit heeft bij de onlangs overleden Polak een flinke verontwaardiging opgeroepen, mijn inziens enigszins overdreven. De pers heeft er met graagte op ingehapt.

Polak was, in tegenstelling tot hetgeen Fens in zijn gedenkstuk in de Volkskrant van afgelopen week beweerde, wel een goed uitdrager van zijn kennis en goed verteller. Ik heb twee bijzonder aardige lezingen van Johan Polak over Gorter en Bloem bijgewoond, maar dit terzijde. Vervolgens zijn er nog bedelbrieven o.a. van Mozart en van Edgar Allen Poe.

Onleesbare en oninteressante brieven, die alleen maar historische waarde hebben, zoals die van Slauerhof aan zijn vriend Feritz en zo kunnen we nog lang doorgaan.

Een ander hoofdstuk vormen briefcorrespondenties die tot een briefroman hebben geleid. Bekend zijn onze Betje Wolf en Aagje Deken, die de briefroman 'Sara Burgerhart' schreven. De roman in briefvorm 'Les Liaisons Dangereuses' van De Laclos, de correspondentie van Simon Vestdijk en Henriette van Eyck en de bekendste van alle Lage Landse briefwerken 'Heden ik, morgen Gij'. Laatstgenoemd boek is de fictieve briefgeschiedenis tussen Van Millingen en Snellen, ofwel de dichter Hendrik Marsman en de schrijver Simon Vestdijk. Een werk dat vanuit Spanje op aandringen van Marsman, die de destijds in Den Haag wonende Vestdijk in 1934 het voorstel deed, is ontstaan en intussen al meer dan een zesde druk beleefde.

hand. Bij het weggrijpen werd er niet getoed, ook zag ik geen omkijkende, bleek weerkaatste gezichten door de achterrait. "Dus toch", dacht ik verbitterd, "de zogenaamde teamgeest is maar schijn!"

Naar de voordeur lopend leek mijn vaag gekoesterde wens om ooit eens kleiduiven te gaan schieten een stapje dichter naar de werkelijkheid te komen. Een wens van zeven dagen maar, omdat de verguisde biljartavond zich dan weer aandiende.

Paul Rohlof
(Arnoud van der Vorst)

vragen kwamen in me op, zoals waarom heb ik geen talent of waarom ben ik zo erfelijk belast. Al snel zag ik in dat ik me teveel op filosofisch terrein begaf, hiermee kwam ik geen stoot verder.

Even dacht ik, na een flinke serie, de oplossing gevonden te hebben. Vertragend krijten, het langzaam bewerken van de pommerans gaf me rust en daardoor de broodnodige kalmte tijdens het spel. Maar nee, het poedelen volgde weer. Mijn teamleden moedigden me zwak aan, met moeite wisten ze hun berusting te verbergen. Na een domme misser gaf ik mezelf een harde klap op de dij, het kletste als op speklappen. De getroffen plek brandde nog na.

Vloeken stond mijn opvoeding in de weg en het nijdig in tweeën breken van de keu zou me op kosten jagen en maakte me afhankelijk van het stoothout van een van mijn maten.

De stoommachine van de tegenstander haperde plotseling, de zenuwen kregen hem te pakken, hij miste opgelegde caramboles. Zeventig treffers moest hij maken, zeventien meer dan ik. Ik naderde met rasse stoten, een laatste serie bracht me tot op twee caramboles van de eindstreep. De scheidsrechter hinderde me, stapte met moeite opzij, een broer van de stoter naar ik later hoorde. Ik legde aan, er was een gapende kloof rond de tweede bal. Mooi, te mooi liet ik de achterhand pompend langs mijn zij gaan, de droge tik van het pseudo-ivoor klonk. De speelbal vloog in de goede richting maar rondde helaas ongehinderd de hoek, een misser. Een maakbare bal grijnsde me aan.

Het "matje" zal er wel raad mee weten morde ik inwendig. Ik kon mezelf wel een trap verkopen, maar met welke voet?

De tegenstander maakte het karwei af, tevergeefs trachtte ik een sardonisch lachje op zijn gezicht te ontdekken. Er knapte iets in me maar ik heb nooit kunnen ontdekken wat het was.

Gemelijk bladerde ik even later in oude familietijdschriften terwijl mijn stalgenoten hun partijen bijna "glanzend" wonnen. Vooral onze teamgenote veegde op pittige manier het laken aan met haar enigszins knokige opponent.

Ik schudde het druilerige van me af en moedigde met iets teveel stemverheffing mijn teamleden aan, het geluid weerkaatste hol terug tegen twee fruitkasten met nerveuze hartbewakingslichtjes.

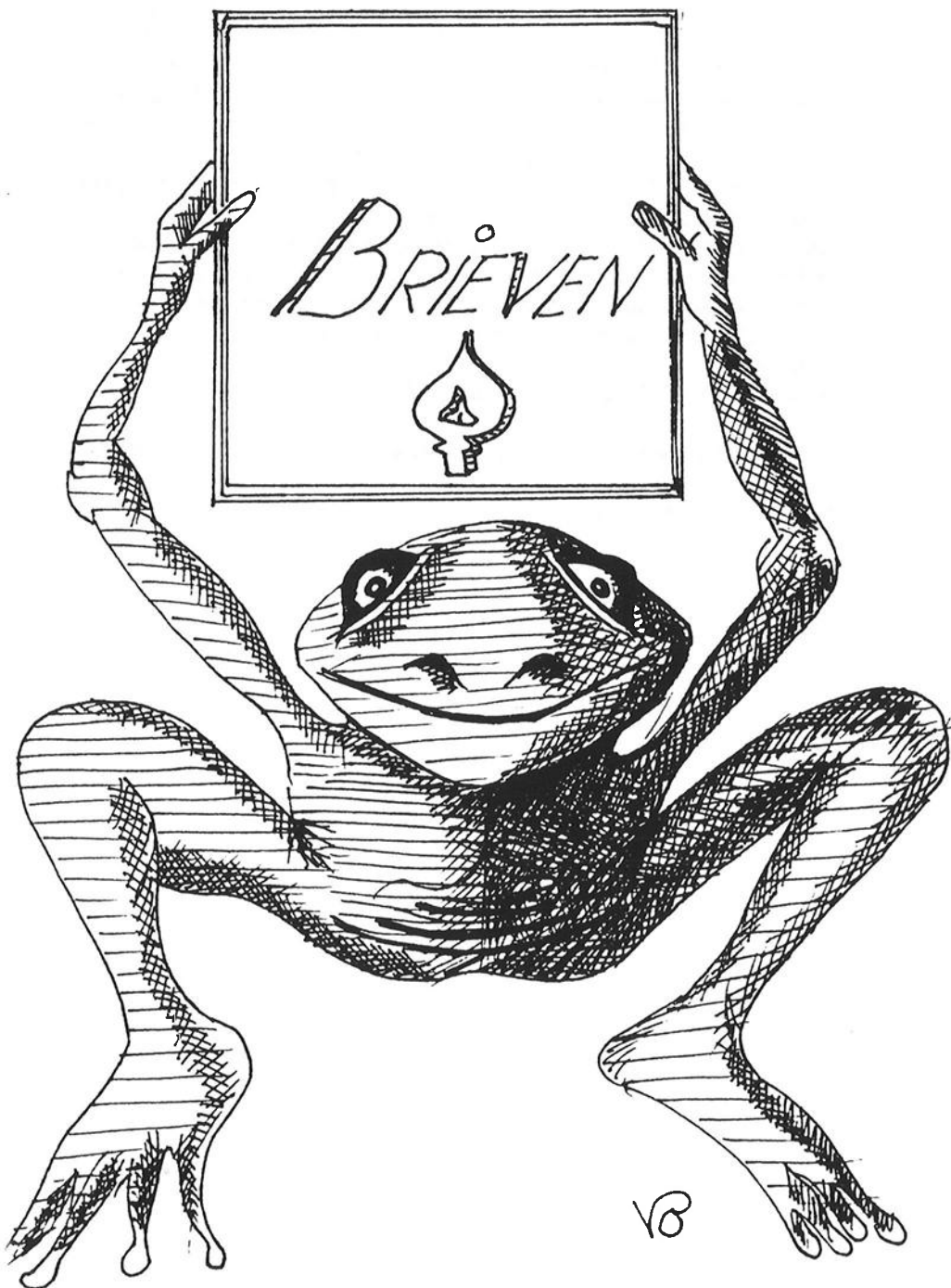
Op de terugweg praatte ik quasi opgewekt met de groep mee, de punten zijn binnen zei ik op halfgniffelige toon tegen de sturende Jaap. Erachteraan dacht ik nog, "maar niet door mij!"

Ik werd thuis afgezet, het foudraal met de keu hing neerslachtig in mijn

Een typisch schrijftafelstuk, waarin vitale elementen ontbreken, met ervarenheid geschreven maar niet in staat mijn nieuwsgierigheid te prikkelen. Daarbij komt dat ik geen bewonderaar van Vestdijk ben. De man uit Doorn was buiten kijf een groot erudiet en een oude rot in het schrijversvak, maar zijn taal blijft droog, heeft de zwaarte als van deeg en in de romans ligt een ballast aan kennis, filosofieën en beschouwingen, die het lezen belemmeren en niet interessanter maken. Rest mij nog te vertellen dat oude brieven veel geld kunnen opleveren. Onder deze kostbare epistels vallen uiteraard niet de gekrabbelde ontboezemingen van tante Miep uit Oude Pekela, maar bijvoorbeeld de schrijfsels van koninklijke hoogheden zoals Margaretha van Oostenrijk uit 1512, die tweeëntwintighonderd gulden waard zijn of de ontboezeming van koning Willem III uit 1677, die laatst Zestienhonderd gulden op een veiling in Den Haag opbracht.

Schrijft U ons eens een brief, de Raadsheer is gek op ontboezemingen!

Arnoud van der Vorst

Teamwedstrijd

Het op de avond van een van de nadagen van de zomer. De herfst had haar jachtterrein al uitgezet. De bladeren klemden zich wanhopig aan de takken van de bomen vast, sommigen verloren de strijd en vielen. Ons libre-team bestaande uit vier personen waagde zich op het platteland. We moesten aan onze competitieplicht voldoen. De wedstrijd zou zich in het holst van de bollenstreek afspelen.

Na een rit van een half uur naderden we de uitspanning waar de tegenpartij ons wachtte. Het gebouw, in de slagschaduw van een overweg liggend, baadde in het licht van peertjes, een borreladvertentie rees er hoog bovenuit.

Bij binnenkomst overviel ons de gezelligheidsarmoe van het inwendige. De recreatiezaal van een gesticht zou niet minder sfeer kunnen hebben. Alles hing, stond en lag weliswaar op de daarvoor bestemde plaats, maar het geheel was in staat om zelfs geharde monniken naar hun cel te laten verlangen.

De namaak-khomeinykleedjes lagen te recht op de tafels, de asbakken te ruim bemeten, de slechtzittende barkrukken in het gelid, het granol aan de muur te overdadig gestucwerkt, het boerenjuk op een te voorspelbare plaats aan de wand, de prenten te nietszeggend, de tijdschriften te doorsnee, het fluiten van de barkeeper te opgeklopt, de zitjes te truttig opgesteld, het ziekenhuislicht bij het biljart te schel en het parket op de vloer te hol klinkend.

De tegenstanders liepen zich reeds warm rond het biljart. Wij zetten ons rustig aan de koffie en beloerden de speeltafel.

Nadat de wedstrijdleader, een van onze opponenten, meedeelde dat het scorebord de pijp aan Maarten had gegeven, kon het spel beginnen.

Ik had de eer om te mogen starten tegen een schuw kijkende blauwkiel. De bleke jongeman, bebrild, donker type, was in het bezit van een zogenaamd matje, opgeschoten nekhaar, dat als een bidkleedje over de overhemdskraag hing.

Mijn opening was goed, snel verzamelde ik met kleine series een voorsprong. Het was niet meer dan kattegespin, want de intussen warmgelopen tegenstander, voormalig jeugdcrack naar later bleek, ging met flinke serie de hoogte in, het zou een flinke ballonvaart worden. Ik moest me helaas beperken tot meekruipen in de achterhoede. De voorsprong van de ander kreeg iets beschamends voor me. Het zweten had ik onder controle, maar de rust in de stoten ontbrak. Allerlei

inleidend tweegesprek van ca. 30 minuten kunnen de andere aanwezigen aan het gesprek deelnemen.

Burcht Engagé

Als nieuwe activiteit zullen regelmatig bijeenkomsten worden georganiseerd onder de naam Burcht Engagé, waarbij centraal kunnen staan:

- interessante maatschappelijke/politieke zaken, zowel op (inter)nationaal, regionaal als op plaatselijk niveau;
- gesprekken met Leidse wetenschappers die in de publieke belangstelling staan.

De vorm waarin deze bijeenkomsten worden belegd, is zoveel mogelijk vrijgelaten, zodat het gloedvol politiek betoog en het gedegen wetenschappelijke exposé elkaar niet behoeven uit te sluiten.

T.S. Eliot Society

Vier keer per jaar organiseert de T.S. Eliot Society avonden waarop sprekers/lezers gedichten voorlezen en kort bespreken. Tot nu toe kwamen aan de orde Nijhoff, Vestdijk, Bloem, Lodeizen, Gorter, Van Eeden, Achterberg en Marsman.

Muziek

In de sociëteit treden ook regelmatig muziekgezelschappen op, onder andere in het kader van de Leidse Jazzweek. In februari jl. was de slagwerkgroep PERCOSA te zien.

Slot

Wilt u donateur worden (kosten f 80,00 per jaar), dan kunt u zulks ongefrankeerd kenbaar maken door een éénregelig briefje te richten aan:

Stichting Kunstkring Burcht

Antwoordnr. 10481

2300 WB Leiden

of dit briefje in de bus te gooien bij: Frank van den Ingh

Johan de Wittstraat 44, bij wie u ook nadere inlichtingen kunt verkrijgen. Donateurs hebben vrij toegang tot alle manifestaties en worden maandelijks door een Nieuwsbrief op de hoogte gehouden van het programma.

Frank van den Ingh

Leiden, 10 januari 1992

Dear Mom and Dad,

Ik ben net terug van 10 dagen Spanje. Ondanks het feit dat ik in het Spaans ben afgestudeerd had ik Spanje nog nooit bezocht, alleen de 'dochterlanden' in Latijnsamerika.

Nog een primeur is dat ik nooit eerder helemaal alleen had gereisd. Dat was wel een ervaring zeg. Alles viel mee, alleen ik vond het soms een beetje eng. Aangekomen in Malaga waar ik geen hotelreservering had. Gewoon gevraagd aan de taxichauffeur om mij ergens voor een pension af te zetten, wat hij keurig deed. De volgende dag informatie inwinnen over hoe ik in Granada moest komen. De VVV was dicht vanwege de kerstvakantie. Uiteindelijk kon ik makkelijk met de bus, heel comfortabel. Maar omdat de zitplaatsen gereserveerd waren en de bus half leeg was had ik niemand naast me zitten en kon ik mijn Spaans dus nog niet echt oefenen.

Aangekomen in Granada was de VVV ook daar dicht, deze keer vanwege de zaterdagmiddag. Heb heerlijk gegeten in een chic restaurant en daarna de pensions langs gelopen totdat ik een bed kreeg. Gelukkig had ik inmiddels een stadsplan aangeschaft en kon toen heerlijk wandelen door de smalle straatjes zonder bang te zijn dat ik de weg niet terug zou vinden.

Tegen de avond van de tweede dag begon ik me behoorlijk eenzaam te voelen. In het pension was men weinig spraakzaam. Ik kan, in welk land ook, moeilijk zomaar op vreemde mensen toe stappen om een praatje te maken. Advies inwinnen heb ik geen moeite mee, maar gewoon kletsen ben ik niet sterk in. Ook ben ik die tien dagen lang vrijwel nooit iemand tegengekomen die alleen was, of die alleen op reis was. Dan was het iets makkelijker geweest om contacten te leggen, denk ik.

In ieder geval ik ging me wel heel eenzaam voelen, vooral 's avonds. Ik ben op mijn bed (veel geld aan de kamer had ik niet besteed dus daar was geen stoel bij) gaan zitten denken. Ineens bedacht ik me dat ik zou kunnen gaan opschrijven wat mijn ervaringen tot dan geweest waren. Dat heb ik gedaan en het voelde net alsof ik een gesprekspartner had gekregen. Ik vertelde alles, tot in de kleinste details.

Zo kon ik me realiseren hoe vaak ik in het verleden heel veel lange

brieven heb geschreven om de eenzaamheid te verdrijven. Weet je nog al die brieven die ik jullie vanuit Bogotá heb geschreven? Dezer dagen schrijf ik veel minder. En dat komt, denk ik, doordat ik me stukken minder eenzaam voel dan vroeger. Eigenlijk voel ik me tegenwoordig maar zelden eenzaam. En dat terwijl ik nu juist meer tijd alleen doorbreng dan vroeger.

Enfin, ik heb erg genoten in Spanje, maar heb ook kunnen constateren dat het wel zo gezellig is om samen met iemand anders te reizen. Vaak gewoon omdat ik behoefte heb om de nieuwe indrukken die ik opdoe, met iemand anders te delen. "Kijk wat een prachtig gebouw!" En in een restaurant is het fijn om een *compañero* te hebben.

Na de eerste dagen begon mijn Spaans een beetje terug te komen en dat heeft me wel goed gedaan. Ik kon toen een praatje maken met de fruitverkoper of met iemand in de bus. Ik voelde me steeds minder eenzaam.

Toch zal ik niet zo gauw weer helemaal in m'n eentje reizen, vooral niet voor langer dan een paar dagen. Wat ik als ideaal ervaar is dat ik bij een bekende logeer, en overdag in m'n eentje rondslinger. Zo ging dat die keren die ik bij Dora gelogeed heb in Roma. Heel fijn was dat.

Dus, gaan jullie mee naar Spanje volgend jaar??? Ik heb inmiddels door dat Spanje groot genoeg is om verschillende reizen waard te zijn.

Love, Rita

en driedimensionale werk. Vele exposities trokken zowel nationaal als internationaal de aandacht en hebben tot waardevolle contacten geleid. Ook in de toekomst zal **Stelling** brutale, subversieve, insinuerende en uitdagende kunst brengen.

Openingstijden: do t/m za : 14.00 - 18.00 uur
zo : 14.00 - 17.00 uur
voorts dag en nacht op afspraak (tel. 128532/127568; fax 128532).

Burcht Literair

Burcht Literair organiseert 10 literaire avonden per jaar voor een breed publiek. De opzet is gevarieerd: een wetenschappelijk forum, een lezing, een voorleesavond of de meest bekende vorm: de Conversatie.

Aan deze conversatie namen schrijvers deel als Wolkers, Campert, Nooteboom, Schierbeek, Kopland, Haasse, Hermine de Graaf, Maarten 't Hart en Marion Bloem, Adriaan van Dis, Frans Pointl, Margriet de Moor, Nelleke Noordervliet, Cherry Duyns en Rudy Kousbroek tezamen met Duoduo. Burcht Literair neemt verder actief deel aan het Leids Literatuurfestival.

Verbaal Signaal

Verbaal Signaal is een maandelijks terugkerend uniek poëzieplatform, waar dichters-performers voordragen uit eigen werk en zo een breed publiek de mogelijkheid biedt kennis te nemen van poëzie. Deze bijeenkomsten vinden plaats op zondagmiddag in het sociëteitsgedeelte. Per middag worden vier dichters uitgenodigd, waarvan minimaal één uit de Leidse regio komt. Deze middagen worden opgeluisterd met optredens van veelal aankomende musici. Tevens heeft Verbaal Signaal een aantal middagen georganiseerd met de landelijke literaire stichting Lift. Verbaal Signaal heeft door haar activiteiten een zeer goede naam weten op te bouwen in Neerlands dichtwereld.

Leidsche Gesprekken

Leidsche Gesprekken is een breed cultureel platform. Elke tweede maandag van de maand aan het eind van de middag vindt een thematisch gesprek plaats in Galerie Stelling waaraan wordt deelgenomen door jonge werkers uit musea, culturele overheidsdiensten en toeleverende bedrijven in de Randstad.

De gesprekken worden geleid door één van initiatiefnemers: na een

Kunstkring Burcht

De Kunstkring Burcht bestaat al weer enige jaren. Het aantal donateurs dat in de Raadsherenbuurt woont is niet zo groot. Dat het donateurschap voor mensen met interesse voor cultuur de moeite waard is, zal hopelijk uw conclusie zijn na het lezen van onderstaande tekst, die grotendeels is ontleend aan een dure folder, die weinig mensen onder ogen zullen krijgen zolang zij geen bezoek aan de schitterende sociëteitsruimte brengen.

Stichting Kunstkring Burcht

Het beleid van Stichting Kunstkring Burcht is erop gericht hoogwaardige ontspanning te bieden op literair (Burcht Literair, Verbaal Signaal, T.S. Eliot Society), maatschappelijk en wetenschappelijk gebied (Burcht Engagé), op het gebied van beeldende kunst (Galerie Stelling) en de beleidsmatige kant van de cultuur (Leidsche Gesprekken). Gezien de belangstelling voor het aanbod van de afgelopen jaren is Stichting Kunstkring Burcht een niet meer uit cultureel Leiden weg te denken podium.

Sociëteit De Burcht

Zestienduizend achthonderd en twee tegeltjes en 50 m² spiegels maken deze sociëteit een der fraaiste cafés in Leiden. Het sociëteitsgedeelte heeft een open karakter; men kan er gezellig een borrel drinken en aan de leestafel kennismaken van de actuele ontwikkelingen op cultureel, wetenschappelijk en politiek gebied in de grote collectie tijdschriften en kranten.

De tuin behoort tot één der rustigste en mooiste terrassen van Leiden. Regelmatig vinden in het sociëteitsgedeelte jazzconcerten plaats.

Openingstijden sociëteit:	ma t/m do	: 17.00 - 1.00 uur
	vr	: 17.00 - 2.00 uur
	za	: 14.00 - 2.00 uur
	zo	: 14.00 - 1.00 uur.

Galerie Stelling

Stelling heeft een zeer interessant programma te bieden met presentaties van hedendaagse kunst. Stelling laat daarbij actuele ontwikkelingen zien, met een grote variatie in stijl en techniek van het te exposeren twee-

Leiden, 14 februari 1992

Gisteren naar de tentoonstelling "Rembrandt. De meester en zijn werkplaats". Eerst kwam François Laureijs op bezoek, een verslaggever van Radio Noord-Holland die me een aantal vragen stelde over de recente plannen om een deel van de Amsterdamse Bijlmermeer af te breken. Ik antwoordde, dat de leefbaarheid rond metrostation Ganzenhoef ongetwijfeld toeneemt wanneer de uniformiteit en het massale karakter van de hoogbouw worden doorbroken. Wel uitte ik mijn twijfels bij de verwachting van de werkgroep-Bijlmermeer dat er een "Damrak" voor in de plaats kan komen, compleet met de levendigheid en de bedrijvigheid die deze (loop)-route van het Centraal Station naar de Dam kenmerkt.

Om half twaalf arriveer ik samen met Rik en Tineke op het CS. Rik heeft voor kaartjes gezorgd en omdat we pas na twaalf uur het Rijksmuseum in mogen, besluiten we eerst een kop koffie te drinken in het Noord-Zuidhollands Koffiehuis. Toen ik nog in de Nieuwmarktbuurt woonde kwam ik hier vrijwel dagelijks langs. Ik fietste de Zeedijk af, vergrendelde mijn fiets aan de brug over het Binnen-IJ en trok vervolgens een sprintje naar de stoptrein richting Delft. Nu nemen we de aanblik van de stad in ons op en stellen vast dat het Victoriahotel, hoek Damrak en Prins Hendrikkade, een nieuwe naam heeft gekregen.

We stappen lijn 5 in en rijden achterstevoren door de stad tot het Leidseplein. Vandaar lopen we langs het Huis van Bewaring - dat is even wennen met een nieuw Casino - naar het museum. Een flinke wind waait de lucht schoon. Blauwe plekken en wolken wisselen elkaar af: weer dat het silhouet van Amsterdam goed doet uitkomen. De drukte van de tentoonstellingsruimte overweldigt ons.

We spreken af dat ieder zijn eigen tempo kiest. Die afspraak is geen overbodige luxe, want in de mensenmenigte kun je elkaar onmogelijk terug vinden. Met een boekje waarin de schilderijen kort worden getypeerd in de hand wandel ik langs de historiestukken, portretten, landschappen en stillevenen. De levensloop van Rembrandt, die ik zo volg, raakt me.

Hoe is het mogelijk dat een schilder, ver verwijderd in de tijd, me zo nabij komt? Nu voltrekt zijn leven zich in anderhalf, twee uur. Ik zie hem op een zelfportret op 23-jarige leeftijd. Daarna zie ik een portret

van zijn vader - een oude man met bontmuts. Dan komt zijn zoon Titus aan zijn lessenaar. En daar sta ik oog in oog met Hendrikje Stoffels. In de laatste zaal hangen twee zelfportretten. Als het ene wordt geschilderd is Hendrikje al gestorven. Het laatste zelfportret uit 1669 maakt Rembrandt enkele maanden voor zijn dood. Titus is het jaar daarvoor overleden.

Na afloop van ons museumbezoek lopen we de tunnel onder het museum door, het licht, de lucht en de wolken boven het Museumplein tegemoet. "Wat was hier vroeger?", vraagt Tineke. Ik herinner me foto's van Jacob Olie uit ongeveer 1900, waarop je nog de slootjes en de weilanden ziet. Uitgebreid staan we in een café langs de Van Baerlestraat stil bij Rembrandts levensloop. En opnieuw stappen in lijn 5, nu naar station Amsterdam-Zuid en vandaar naar Leiden.

Maarten Mentzel

Jaarvergadering

Op 25 maart vond de gebruikelijke - sterker nog: voorgeschreven - jaarvergadering plaats. De standaardpunten werden vlot én met verve afgehandeld: de penningmeester bleek het weer goed gedaan te hebben in 1992, en ook de prozaïsche weergave over 1991 kon de goedkeuring van de vergadering wegdragen.

Het benoemingencircus werd voorafgegaan door vertrek. De heer Francken, jarenlang dé man van de Kascommissie, legde deze functie - "dit soort werk moet je niet té lang doen" sprak hij - neer. Bedankt voor dit vele, bijna onzichtbare maar oh zo belangrijke werk!. In zijn kielzog vertrokken de bestuursleden Huib Bartels (drukdrukdruk, en toch kien op de centjes), Maarten Vrieze (maximale termijn van vijf jaar gehaald: zeer knap) en Jeanne van der Ven (verhuizing, jammer), ook zij met dank overladen. Als nieuwe bestuursleden werden benoemd: Mariëtte Bos, Fransje Hardeman, Joke van der Meer en Nancy Stoop. Succes toegewenst!

Van inhoudelijke aard was de begroting voor 1992 in relatie tot de plannen die de vereniging heeft. De inkomsten zijn wat onzeker (met name opbrengsten oud papier) en dus staan de plannen onder druk. Met name de toneelmensen (jaarlijkse voorstelling in het open lucht theater in de Leidse Hout) zagen hun plannen voor dit jaar door de krappe begroting in gevaar komen. In wijsheid besloot de vergadering de inkomsten te verhogen door ook voor kinderen - goede klanten van de verenigingsactiviteiten - een bescheiden lidmaatschapsgeld te vragen (Fl. 2,50). De geschatte hogere inkomsten (Fl. 200,-) én een bezuiniging op de Raadsheer (Fl. 300,- door 4 i.p.v. 5 nummers uit te geven) werden ten goede gebracht aan de toneelactiviteiten.

Bij de plannen voor 1992 kregen ook de mogelijk snel komende verkeersmaatregelen in de buurt aandacht (zie vorige Raadsheer). Duidelijk is dat het bestuur de bewoners nadrukkelijk zal betrekken bij de inspraak richting gemeente.

Een formeel maar toch ook wel feestelijk moment was het vaststellen van een huishoudelijk reglement. Zo worden we nog een echte vereniging!

Rondvraag, sluiting en een borreltje voor de pakweg 20 vergadelaars besloten de avond. Nuttig én aangenaam.

Vincent Thunnissen

Recept

Caponata is een Siciliaans gerecht, dat, begeleid door stokbrood, als hoofdgerecht kan worden geserveerd.

Benodigdheden:

- 1 grote aubergine
- 2 stengels bleekselderij, in stukjes
- 1 ui
- 1 blikje tomaten, uitgelekt en in stukjes gesneden
- 40 gram groene olijven, zonder pit
- 1 eetlepel kappertjes
- enkele slablaadjes
- zout, peper
- 3 eetlepels olijfolie
- 1½ theelepel tomatenpurée
- 1 eetlepel wijnazijn
- 1½ theelepel bruine suiker

Snijd de aubergine in dobbelsteentjes van 1 cm. Doe ze in een vergiet, bestrooi ze met zout en laat ze 30 minuten staan. Spoel ze af met water en laat ze uitlekken op keukenpapier. Blancheer de selderij 5 minuten in kokend water en giet het water af.

Verhit twee eetlepels olie in een pan met een dikke bodem en bak daarin de aubergine in 10 à 15 minuten, onder regelmatig roeren, goudbruin. Haal ze uit de pan. Bak de ui in de resterende olie op een laag vuurtje in 5 minuten zacht.

Voeg de tomaten, tomatenpurée, olijven, selderij en naar smaak, peper en zout toe.

Doe een deksel op de pan en laat vijf minuten sudderen. Voeg de azijn, suiker, kappertjes en aubergine toe, dek de pan af en laat 5 minuten doorbakken.

Laat het gerecht afkoelen en dien het in aparte schaaltes op. Leg de slablaadjes ter versiering rondom de salade.

Bron: Salades van Carole Handlip, (In den Toren).

Matthia Tacken

Leiden, 24 februari 1992

Lieve E.

Na het lezen van jouw brief moest ik ineens weer denken aan de verfilming van "All passion spent" van Virginia Woolf, die ik jaren geleden bij mijn ouders zag. Ik was er toen zo vol van dat ik het boek meteen gekocht en gelezen heb. Waarschijnlijk heb ik je er toen over verteld, maar ik neem het je niet kwalijk als je dat weer vergeten bent. Afgelopen week nam ik het weer eens ter hand. De tragiek van de hoofdpersoon trof me nu nog meer dan vroeger.

Lady Slane heeft een eenzaam leven geleid maar was niet geïsoleerd. Juist het tegenovergestelde was het geval. Als jong meisje van 16 jaar in 1860 had ze maar één echt ideaal en dat was schilderen. Ze wilde geen leven leiden dat gedomineerd zou worden door maatschappelijke verwachtingen en materiële zaken. Het lot besliste echter anders. Ze trouwde met een vooraanstaand jongeman en moest haar leven ten dienste stellen van zijn functies als premier en Viceroy van India. Voor eigen ambities en zeker voor zoiets als schilderen, was geen ruimte. Om de druk te kunnen weerstaan vluchtte ze weg in een droomwereld. Er was niemand die zich de vraag stelde of ze wel gelukkig was, want wie zou dat niet zijn in haar positie? Aldus werd Lady Slane door haar kinderen gezien als een volgzame vrouw, die waarschijnlijk niet in staat zou zijn een zelfstandig leven te leiden.

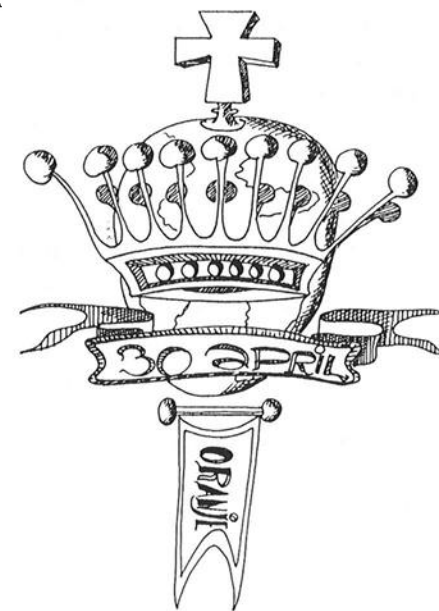
Op dit punt begint het boek. Henry Slane is overleden en de kinderen zijn in het familiehuis bijeen om te praten over de verdeling van de bezittingen en de toekomst van hun schijnbaar hulpeloze moeder. De uitspraak "mother is wonderful", hetgeen iets te vaak wordt gezegd, maskeert het grenzeloze eigenbelang van de pompeuze zonen en dochters. Maar dan komt Lady Slane binnen en zij maakt korte metten met de bedilzucht van haar kinderen. Ze deelt het besluit mede de statige familiewoning te verkopen om naar een klein huis in Hampstead te verhuizen. Voor haar kinderen, klein- en achterkleinkinderen is daar geen plaats meer. Zij mogen haar slechts bij uiterste nood komen bezoeken. Alleen haar twee jongste kinderen, Edith en Kay, begrijpen haar omdat ook zij niet gehecht zijn aan bezit en status. Zij zijn de enige twee voor wie hun moeder iets van sympathie kan opbrengen. Lady Slane bouwt een nieuw leven op waartoe alleen Genoux (haar Franse meid), Mr. Bucktrout (de makelaar) en Mr. Gosheron (de

timmerman) toegang hebben. Op een dag verschijnt ook een zekere Mr. Fitzgeorge, een schatrijke clubvriend van Kay, die in India verliefd op haar was geworden en haar altijd trouw was gebleven. Mede dankzij hen en in het bijzonder Fitzgeorge, vond Lady Slane de rust haar leven te overzien en daarmee in het reine te komen. Net wanneer de eenzaamheid haar toch begint te drukken en een stille interesse in het doen en laten van haar achterkleinkinderen ontluikt, bezoekt één van hen, Deborah, haar. Zij vertelt haar overgrootmoeder van haar wens musicus te worden, waarvoor ze zelfs haar verloving heeft uitgemaakt. In tegenstelling tot Lady Slane eertijds, is Deborah van plan te vechten voor haar geluk. Ook zij is wars van ieder snobisme en materialisme. In feite is de cirkel rond: wat Lady Slane vroeger niet kon, wordt nu door haar achterkleindochter afgemaakt. Deborah gaat weg en Lady Slane overlijdt in haar slaap. Dochter Carrie is er als de kippen bij om het lichaam van haar moeder op te eisen. Ze verlangt een waardige begrafenis, geheel in overeenstemming met haar moeders positie als weduwe van een staatsman. Zelfs na haar dood wordt ze niet in haar waarde gelaten. Lieve E., ik vond het interessant om eens, naar aanleiding van dit boek, na te denken over het verschijnsel eenzaamheid. Hoe langer ik ermee bezig was, hoe meer facetten ik ervan ontdekte. Het is onzin om dat allemaal op papier te zetten. Het levensverhaal van Lady Slane intrigeerde me en ik vind het leuk om daar met jou over te praten. Het tragische is dat Lady Slane altijd ten volle heeft beseft dat ze deels zelf schuldig was aan haar eigen lot. Zij was als 16-jarig meisje niet sterk genoeg om voor zich zelf op te komen en wie kan haar dat verwijten? Maar niet alleen het leiden van een leven dat indruiste tegen haar ambities ("... She had been a lonely woman, always at variance with the creeds to which she apparently conformed") maar ook het onbegrip en het egoïsme van haar kinderen maakte haar zo alleen. Het woord "apparently" zegt al genoeg, vind ik. Het maakt eigenlijk een heel positieve indruk: een oude dame van 88 jaar die haar naaste omgeving eens zal laten zien waar ze toe in staat is. Daarbij wist Virginia Woolf een sfeertekening te maken van het 19-eeuwse Engeland waar ik van genoot. Lieve E., we moeten binnenkort maar weer eens een afspraak maken met of zonder de kindertjes. Bel je daar nog over?

Groetjes, Matthia

bleken nog niet helemaal uitgeput en floten ook hier vrolijk verder. Iedereen had het goed naar de zin. De kleintjes probeerden hun spulletjes en eigengebakken koekjes te verkopen en de groten maakten een praatje met de buurman of -vrouw of een andere buurtbewoner onder het genot van een glas wijn of bier. Ook dit jaar was een aantal tuinliefhebbers op het idee gekomen om wat zaai- en pootgoed of stekjes mee te nemen om weg te geven of te ruilen. Een tafel die vol stond met de meest uiteenlopende plantjes was in een mum van tijd leeg. Verspreid over het feestterrein zag men nu plastic zakjes gevuld met wat groene sprietjes, die als deze Raadsheer verschijnt waarschijnlijk al flinke planten zijn geworden. Zo wordt de Raadsherenbuurt steeds groener en groener. Benieuwd kijken we af en toe in onze tuin of er misschien deze keer tussen de ontvangen stekjes een gele digitalis zat (die zoeken we dus, heeft U er misschien een hele bos van in de tuin staan en kunt U er eentje missen?). Rond een uur of zes, half zeven begaven de meesten van ons zich huiswaarts. De kindertjes waren moe geworden en de ouders moesten nodig iets eten na al dat borrelen. Kortom, het was dit jaar een druk bezochte Koninginnedag door zowel de oude als nieuwe bewoners. Dat moet toch een stimulans zijn om een daverend zomerfeest te organiseren?

Dieneke Biemans-van Bennekom

Koninginnedag 1992

's Morgens vroeg liet de zon het afweten. Toen ik mijn hoofd uit het slaapkamerraam stak, viel het mij op dat we in een buurt wonen die behoorlijk Koningsgezind is. De straat was volop voorzien van de rood-wit-blauwe vlag, met hier en daar zelfs zo'n prachtige oranje wimpel met kwasten. Het was een koude, maar droge ochtend. Een stevige bries waaide de vlag bijna van de vlaggemast los. Nadat we op de T.V. nog eens gezien en gehoord hadden hoe kunstzinnig en ondernemend, ook op architectonisch gebied, men in 's werelds belangrijkste havenstad is, vertrokken we naar onze eigen Leidse binnenstad. Overal langs de gracht van de Nieuwe Rijn zaten kinderen op oude kleden op de grond en probeerden spulletjes te slijten, waar je gewoonlijk je best voor doet om ze bij het grof vuil te krijgen. Het viel echt tegen wat er te koop werd aangeboden. Ik herinner me van vorige jaren dat er rondom de Burcht nogal wat antiek te vinden was, maar deze keer stonden daar geen kraampjes, we gingen op zoek naar het groepje van de Woutertje Pieterse school. Bij de Koornbrug wapperden vrolijk de rood/groene W.P. ballonnen. Anne en Jasmijn en ... (?) speelden viool en blokfluit. De twee hoeden op de grond waren inmiddels al goed gevuld door de voorbijgangers die zichtbaar genoten van de muziek. Vlak naast hen waren er op tafeltjes allerlei lekkernijen uitgestald. Bananenbroden, cakes, notenpasta's, honing en nog meer, gemaakt naar recepten uit Juigalpa, een dorp in Nicaragua. De opbrengst was bestemd om met dat geld de bouw van een school in dat dorpje mogelijk te maken.

's Middags rond vier uur begon de vrijmarkt op het Rozenpleintje in de Johan de Wittstraat. Om half vier hadden de meeste kinderen uit de buurt al een mooi plaatsje gereserveerd en hun spulletjes uitgestald voor de verkoop. Hier en daar stonden de kindertjes nogal schuchter te kijken omdat dit de eerste keer was dat ze handel gingen drijven. De grotere kinderen echter, die dit al eerder hadden gedaan en zich herinnerden dat ze vorig jaar het geld zelf mochten houden, straalden al iets van een handelsdrift uit. Ook de volwassenen kwamen aan hun trekken. Het bestuur had voor de drank gezorgd en een aantal buurtbewoners had tijd vrijgemaakt om overheerlijke hartige taarten te bakken en sandwiches te maken. Het weer werkte mee, de wind was iets gaan liggen en het zonnetje kwam tevoorschijn. Anne en Jasmijn

Leiden, 24 februari 1992

Aan vriendin E.

Lieve E.

Helaas weinig tijd om te schrijven. De werkzaamheden aan het nieuwe huis slokken alle uren op. De verbouwing is een moloch, die elke plannenmakerij verteert. Puin, kalk, stof, onkruid, oude vloerbedekking en gruis zijn onze donateurs. Lectuur en schrijven worden naar de achtergrond gedrongen. De tijd voor de literatuur dringt, er moet nodig weer geschreven worden. Ondanks alle tijdgebrek vind ik het fijn en noodzakelijk om jou een brief te schrijven.

De laatste literaire gebeurtenis van belang is een ontmoeting met K. in Leiden tijdens de pauze van een lezing met de Chinese dichter D.D. Ik had het eerste gedeelte gemist en belandde in het vragenuurtje, bij uitstek de tijd voor gezwets. Interessant was wel om te horen dat de Chinezen en masse door westerse schrijvers en dichters worden geïnspireerd en D. al helemaal, in elk ander geval was hij nooit aan verzen schrijven begonnen. De naam Rimbaud viel nogal eens. Terugkomend op K.; hij signeerde bereidwillig zijn essaybundel E. Poppenhuis voor me, met naam en een korte zinsnede. Hij is zonder meer aardig, maar maakt door zijn gedateerde brilmontuur, slapwangen, fluitmond en futloze haardracht een erg uitgebluste indruk. Komt het misschien door zijn vertrek uit Parijs? Volgens zijn dagbladartikel heeft hij een hekel aan de drieklapper, drie zoenen links en rechts op de wang.

Gisteravond was hij bij Van D. op de televisie. Zijn laatste boek over het Oost Indisch Jappenkamp syndroom zal menig oud-kampganger wel tegen de haren strijken. Brouwers inclus, die met Bezonken Rood, een monumentaal werk geschreven heeft over het kampinferno. Ik vind het erg ongenueanceerd om te stellen dat veel kampschrijvers overdrijven en niet de ware lijdens zijn.

Hij, zich prinskind noemend, sprak traag en slissend op de buis. W. geschiedsprof en schrijver was ook bij Van D. Er waren lichte irritaties tijdens de uitzending. W. die eens tijdenlang met een zwaar gedeukte auto hier in de omgeving rondreed, was vroeger patiënt in mijn praktijk; via Boudewijn B. geïntroduceerd. Ik fatsoeneerde zijn door tabak en wijnvlekken geschonden gebit, naar volle tevredenheid. Het porseleinen resultaat van jaren geleden, zag ik nu met genoegen op

het scherm terug.

Wij spraken nogal eens over Boudewijn, die door liefdesverdriet overvallen een half jaar lang bij hem heeft gebivakkeerd. Over de door W. gepromote studie van B.B. betreffende Bilderdijk, heb ik nooit meer iets gehoord. B. die charmant kon liegen, heeft waarschijnlijk nooit een studie afgemaakt, al beweerde hij plusminus vier universitaire diploma's op zak te hebben.

Gore Vidal was de derde gast bij A. van D. Wat een persoonlijkheid, wat een macht, wat een ingehouden arrogantie, wat een lef, wat een gestileerde ijdelheid. Zijn politieke denkbeelden zijn recht voor de raap, weinig complex maar leggen de vinger op zere plekken. Hij is hard voor de Amerikaanse politiek, niet onterecht, maar prostitueert zijn thuisland denkbeelden, die hij in Italië op schrift stelt.

Terugkomend op E. Poppenhuis, een aardige essay bundel, maar het mist scherpheid, gekruideheid. Ik moet niet zeuren, K. is met zijn anathema's onsterfelijk geworden. Hij is overigens binnenkort weer in de 'picture', naar aanleiding van het Leids Literatuur festival rond Insulinde. De hele santekraam is aanwezig, Rob Nieuwenhuizen, Hella Haasse, die langzamerhand op Vrouw Holle begint te lijken, Bastet over de Indische tijd van Couperus en Peter van Zonneveld "werkgroep Indische letteren", vriend van Boudewijn B., de laatste heb ik helaas door een incassobureau moeten manen. Al met al een goed initiatief. Gecombineerd met het boekenweekgeschenk "Weerborstels" van Chris van der Heijden (is hij met zijn Tandeloze Tijd niet langzaam aan een vals gebitje toe) en het geschriftje "Twee Jaargetijden" van de door Hans Warren afgekraakte Alberts is de week van het boek zeer nadrukkelijk aanwezig. De beeldbuis, waarop ik aanvang april bij de AVRO, vermomd als dichter, zal verschijnen verliest terrein. Het boek rijst uit haar inkt omhoog.

Veel liefs, blijf schrijven, ik waardeer het zeer en veel sterkte met het vinden van een nieuwe literaire eetspeechlocatie. Jammer dat het Barbizon hotel met de literaire lunch heeft afgehaakt. Toch te elitair denk ik.

Paul

Koninginnedag zoals het hoort

Soms waait het op 30 april uit een kouwe hoek: jassen dicht, of nog liever thuis blijven. Of het regent gestaag van 's ochtends vroeg tot 's avonds laat. Of je bent met het verkeerde been uit bed gestapt en verschuilt je achter de krant van gisteren. Of de kinderen zijn wild; of je moet bij je moeder op bezoek; of de versleten gewrichten werken niet mee. Of het dak lekt én je hebt werk mee naar huis genomen én je hebt last van een tennisarm. Kortom: het kan vervelend uit de hand lopen op Koninginnedag.

Zo niet op 30 april 1992 in de Raadsherenbuurt. Iedereen was vrolijk uit zijn bed gestapt of had er voor gezorgd dat alle narigheid om 3 uur 's middags achter de rug was. De zon scheen en het Rozenpleintje stroomde langzaam vol met reddende organisatoren en handelsbeluste kinderen. Zo even voor vieren begon het dan: de handel in speelgoed, de verkoop van cola en wijn, het aan de mens brengen van stekjes, het aankletsen tegen iemand die je achterbuurvrouw blijkt te zijn, het knagen aan een stukje quiche, het flaneren langs steeds leger wordende dekens met koopwaar, het stilstaan bij musicerende buurtgenootjes, het bestellen van nog een biertje, het zoeken van kleingeld, het aanprijzen van ons aller buurt, het uitwisselen van de laatste verbouwingsgegevens en dan - nog één biertje graag en twee cola voor de kinderen - zo stilaan naar huis en absoluut geen zin hebben in koken. Kortom: het kan aardig uit de hand lopen op Koninginnedag.

Eén vraag nog. Of nee: twee. Ten eerste: hoe komt het toch dat wij buurtbewoners alleen maar papiergeld op zak hebben? Ten tweede: hoe komt het toch dat die twee kratten alcoholvrij bier vrijwel onaangetast bleven staan?

Lullen we volgend jaar wel over: met een hapje en een drankje ("Heb je geen geld terug? Oh eh..") in de hand stilstaan bij de kleine sociologie van een Raadsherenbuurtbewoner.

Vincent Thunnissen

